

Sygn. akt V KK 288/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **S. L.**

skazanego za czyn z art. 279§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 4 marca 2022 r., sygn. akt IV Ka [...],,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt II K [...],,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2.obciążyć skazanego S. L. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś. wyrokiem z dnia 22 października 2021 roku sygn. akt II K [...], skazał m.in. S. L. na karę 2 lat pozbawienia wolności, na karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł stawka oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody w kwocie 40.000 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego S. L. .

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 4 marca 2022 roku sygn. akt IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył m.in. wobec skazanego S. L. orzeczony obowiązek naprawienia szkody do kwoty 35.000 zł.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając mu:

- 1) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia przez Sąd odwoławczy wszystkich zarzutów podniesionych w środku odwoławczym, wskazujących na niewspółmierność zastosowanej wobec skazanego reakcji karnej,
- 2) naruszenie art. 53 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, tj. pominięcie przy wymiarze kary orzeczonej wobec skazanego dyrektywy prewencji indywidualnej, a także brak kompleksowej oceny okoliczności określonych w art. 115 § 2 k.k., a w konsekwencji błędne określenie stopnia jego winy,
- 3) naruszenie art. 53 § 2 k.k. poprzez brak uwzględnienia okoliczności w postaci rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu popełnionego przez skazanego, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania po jego popełnieniu, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody, a finalnie zachowania się samego pokrzywdzonego.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku - w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Ś. w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego S. L. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego S. L. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zostały wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. i należą do nich uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące

naruszenie prawa, jeśli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skoro zatem w kasacji nie zostały podniesione żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze, to autor kasacji winien w jej treści wykazać istnienie innego rażącego naruszenia prawa. Zasadne jest również podkreślenie, że kontrolą kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne i to te zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., które zostały rzeczywiście popełnione przez sąd odwoławczy. Wskazana specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie w nim dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 roku, IV KK 8/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2022 roku, I KK 85/22).

W sprawie przedmiotowej autor kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzuca naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. oraz art. 53§1 i §2 k.k., wskazując, że Sąd odwoławczy przeprowadził nierzetelną kontrolę odwoławczą bowiem nie rozważył wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, orzekając tym samym niewspółmierną karę, jak również pominął określone tym przepisem dyrektywy sądowego wymiaru kary. Z treści wniesionej kasacji jednoznacznie wynika, że jej autor kwestionuje wysokość wymierzonej skazanemu S. L. kary pozbawienia wolności.

Należy wskazać, że naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. następuje wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozważy w ogóle podniesionego w apelacji zarzutu, tzn. nie odniesie się do niego, bądź gdy odniesienie to jest pozorne i nie ma charakteru merytorycznego, co w sprawie niniejszej nie nastąpiło. Zaznaczyć należy, że zarzucanie naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. nie może sprowadzać się wyłącznie do krytyki wyroku sądu odwoławczego bowiem zdaniem autora kasacji orzeczona została niewłaściwa kara.

Analiza przedmiotowej sprawy w kontekście zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Z treści zaś uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zatem, że całkowicie nieuzasadnione jest, stawianie zarzutu naruszenia obrazu

wymienionych przepisów prawa procesowego odnośnie przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w B. kontroli instancyjnej, gdyż jest ona rzetelna i prawidłowa.

Za bezzasadne uznać należy także zarzuty z pkt 2 i 3 omawianej kasacji. W świetle obowiązującego i utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wymiar kary orzeczonej wobec skazanego nie może być kwestionowany w kasacji poprzez zarzut naruszenia art. 53 § 1 i 2 Kodeksu karnego. Analiza treści tego przepisu wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny, że zarówno w § 1 jak również w § 2 nie są zawarte normy o charakterze bezwzględnym, a podważanie ocen sądu przyjętych na podstawie art. 53 Kodeksu karnego możliwe jest tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary, którego jednak w kasacji podnosić nie wolno (por. postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 11 grudnia 2018 r. III KK 621/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KK 185/22). Stawiane zatem w kasacji zarzuty naruszenia art. 53 § 1 i § 2 k.k., dotyczące wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary, są zarzutami odnoszącymi się do współmierności wymierzonej kary, a zatem należało je ocenić jako niedopuszczalne (art. 523 § 1 in fine KPK). Podkreślić również należy, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje i utrwalony jest pogląd, który zasługuje na całkowitą akceptację, że przepisy art. 53§1 czy §2 kk nie mają charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują Sądu do określonego zachowania. Nie może być zatem przedmiotem zarzutu obrazy prawa materialnego w szczególności naruszenia dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53§1 i 2 kk), czy też brak warunkowego zawieszenia kary (art. 69§1 kk) – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt II KK 294/21, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV KK 160/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt V KK 259/06, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt II KK 155/17, wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2008 r., sygn. akt III KK 279/07, z 28 października 2008 r., sygn. akt V KK 141/08.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego odnotować należy w tym zakresie także odmienne i w istocie odosobnione stanowisko, którego Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie podziela, że możliwe jest wyjątkowo stawianie zarzutu obrazy art. 53 §

1 KK, jako obraży prawa materialnego, ale jedynie w sytuacji, gdy, skarżący we wniesionej kasacji wykaże, że sąd przy wymiarze kary pominął którąś z dyrektyw wymiaru kary określonych w tym przepisie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2020 r., sygn. akt IV KK 536/19). W przedmiotowej sprawie wskazać jednak należy, iż Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku w sposób szczegółowy i prawidłowy odniósł się do dyrektyw sądowego wymiaru kary i swoje stanowisko w tym zakresie trafnie uzasadnił, dzieląc w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji jak również jego argumentację w tym zakresie.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as],